

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 480/06
25.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Dražića, predsednika veća, Vlaste Jovanović, Jelene Borovac, mr Ljubice Jeremić i Biljane Dragojević, članova veća, u pravnoj stvari tužilje AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženih JP PTT Saobraćaja "Srbija", u Beogradu i Kompanije "VV" "BB", radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužilje izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.br. 10385/04 od 21.10.2005. godine, u sednici održanoj 25.05.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.br. 10385/04 od 21.oktobra 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Prvog opštinskog suda u Beogradu P br. 8810/03 od 30.03.2004. godine, stavom I izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužilje kojim je tražila da sud obaveže tuženog JP PTT Saobraćaja "Srbija" da tužilji na ime naknade štete isplati i to: za duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti 500.000,00 dinara, za pretrpljene fizičke bolove 70.000,00 dinara, za pretrpljeni strah 30.000,00 dinara i za duševne bolove zbog naruženosti 30.000,00 dinara, odnosno ukupno 630.000,00 dinara za sve vidove štete, sa zakonskom zateznom kamatom od 01.11.2003. godine do isplate. Stavom II izreke utvrđeno je da je tužba tužilje u odnosu na tuženi "BB" povučena. Stavom III izreke odbijen je zahtev tužilje da sud obaveže tuženog na naknadu troškova parničnog postupka, kao neosnovan.

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž.br. 10385/04 od 21.10.2005. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tužilje i potvrđena presuda Prvog opštinskog suda u Beogradu P br. 8810/03 od 30.03.2004. godine u stavu I i III izreke.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu tužilja je blagovremeno izjavila reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu člana 386. ZPP, pa je našao da je revizija neosnovana.

Nema bitne povrede iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a ni drugih bitnih povreda iz člana 385. stav 1. i stav 2. ZPP zbog kojih se revizija može izjaviti.

Nisu osnovani navodi u reviziji o pogrešnoj primeni materijalnog prava.

U postupku nije učinjena bitna povreda iz člana 354. stav 2. tačka 11. na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, niti bitne povrede iz člana 385. stav 1. i 2. ZPP zbog kojih se revizija može izjaviti.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilja je zaposlena kod tuženog na radnom mestu __ u Radnoj jedinici za održavanje PTT Saobraćaja "Srbija". U toku radnog vremena, tužilja je po odobrenju upravnice Pošte Beograd, dana __.1996. godine, izašla i otišla na zakazani lekarski pregled, u Urgentni centar u Beogradu. Prilikom povratka na posao, ulazeći u vozilo gradskog prevoza, na tramvajskoj stanici u Bulevaru JNA u Beogradu, tužilja je pala na betonsku žardinjeru. Tada je zadobila prelom čašice lakta desne ruke, zbog čega je tužbom tražila naknadu nematerijalne štete za pretrpljene fizičke bolove, pretrpljeni strah, duševne bolove zbog naruženosti i umanjenja životne aktivnosti.

Na utvrđeno činjenično stanje pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno prava kada su odbili tužbeni zahtev tužilje.

Pod povredom na radu u smislu odredbe člana 34. stav 2. Zakona o osnovnim pravima iz penzijskog i invalidskog osiguranja ("Službeni list SFRJ" br. 27/92), koji se primenjivao u tom periodu, smatra se povreda koju je zaposleni zadobio na putu od kuće do mesta rada, kao i na putu preduzetom radi izvršenja službenih zadataka. Za ostvarivanje prava na traženu naknadu nematerijalne štete, međutim, to nije dovoljno, pa je potrebno da ispunjeni u drugi uslovi. Odredbom člana 85. stav 1. Zakona o radnim odnosima ("Službeni glasnik RS" br. 45/91 i 18/92), koji se primenjivao u vreme povređivanja tužilje, propisano je da ako radnik pretrpi štetu na radu ili u vezi sa radom, preduzeće je dužno da mu štetu nadoknadi po opštim načelima odgovornosti za štetu. Ta načela sadrži Zakona o obligacionim odnosima koji u članu 154. propisuje odgovornost za štetu po osnovu krivice i odgovornost za štetu od opasne stvari ili delatnosti.

Tužiljina povreda nije nastala na putu od kuće do mesta rada. Ona je zadobila povredu ruke na putu od bolnice gde je obavljala lekarski pregled do mesta rada, odnosno povreda nije nastupila u vezi sa radom, na putu od stana do mesta rada i obrnuto, niti na putu preduzetom radi izvršavanja službenih potreba. Kako je povreda nastala u ovakvim okolnostima, po oceni Vrhovnog suda, nema krivice preduzeća što je tužilja pala na žardinjeru i pretrpela povredu u toku radnog vremena. Povreda nije nastala ni usled opasne stvari, odnosno opasne delatnosti preduzeća, pa nema ni adekvatne uzročnosti između delatnosti preduzeća za štetu koju je tužilja pretrpela. Kako, u konkretnom slučaju, nema uzročne veze između delatnosti tuženog i povređivanja tužilje, tuženi nije u obavezi da štetu nadoknadi. Zbog toga nije osnovano isticanje tužilje u reviziji o pogrešnoj primeni materijalnog prava.

Na osnovu člana 393. ZPP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci.

Predsednik veća – sudija,

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

nn